

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Pietrzykowski (przewodniczący)

SSN Irena Gromska-Szuster

SSN Agnieszka Piotrowska (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej

[...]

przeciwko Narodowemu Funduszowi Zdrowia

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 14 marca 2013 r.,

zażalenia strony pozwanej

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 20 listopada 2012 r.,

oddala zażalenie i zasądza od strony pozwanej na rzecz powodowej koszty postępowania zażaleniowego w kwocie 3600 złotych.

Uzasadnienie

Postanowieniem z 20 listopada 2012 roku Sąd Apelacyjny odrzucił na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. skargę kasacyjną pozwanego Narodowego Funduszu Zdrowia od wyroku tego Sądu z dnia 24 maja 2012 roku, wskazując, iż pozwany nie usunął w określonym terminie braku formalnego skargi polegającego na nie przedstawieniu uzasadnienia wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania w formie odrębnej, pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie przesłanek uzasadniających ten wniosek.

W zażaleniu na to postanowienie pozwany zarzucił naruszenie art. 41 k.c. przez nieuwzględnienie faktu, że siedzibą Sądu Apelacyjnego jest W. oraz art. 130 par. 1 zdanie 2 k.p.c. przez pominięcie, że oczywiste omyłki nie stanowią przeszkody do nadania pismu biegu. W uzasadnieniu zażalenia skarżący podniósł, że pismo zawierające żądane przez Sąd Apelacyjny uzupełnienie skargi kasacyjnej wysłał w terminie do Sądu Apelacyjnego w W., ale wskazał na kopercie błędny adres tego Sądu- a mianowicie: Sąd Apelacyjny Wydział VI Cywilny W., Al. [...], zamiast Sąd Apelacyjny Wydział VI Cywilny Warszawa, Pl. [...] (koperta k.1161 akt). Argumentując, że zwykła omyłka w adresie sądu nie może wywoływać ujemnych skutków prawnych dla strony w postaci odrzucenia skargi kasacyjnej, wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Apelacyjny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem wbrew jego zarzutom Sąd Apelacyjny nie naruszył wskazanych w zażaleniu przepisów wydając zaskarżone postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej. W dacie jego wydania Sąd ten nie dysponował bowiem pismem pozwanego uzupełniającym skargę kasacyjną, które zostało przesłane na adres wskazany przez pełnomocnika pozwanego nie będący adresem Sądu Apelacyjnego w W., lecz Sądu Okręgowego w W. Za ugruntowane w orzecznictwie uznać należy stanowisko, aktualne de lege lata w odniesieniu do skargi kasacyjnej, zgodnie z którym w razie wniesienia środka odwoławczego lub pisma uzupełniającego jego braki formalne do niewłaściwego sądu i przekazania go następnie właściwemu sądowi, dla oceny zachowania terminu do wniesienia tego środka lub pisma miarodajna jest data nadania go przez

sąd niewłaściwy do sądu właściwego, a nie data nadania przez stronę na adres sądu niewłaściwego (por. uchwała połączonych Izb: Cywilnej i Administracyjnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 1987 r. III CZP 33/87, OSNCP 1988, z. 6, poz. 73, postanowienie SN z dnia 17 września 1997 r. II UKN 238/97 OSNAPiUS 1998, Nr 14, poz. 439, postanowienie SN z dnia 12 października 2000 r., I PZ 65/00, LEX nr 152577 oraz postanowienie SN z dnia 15 listopada 2000 r., IV CKN 1420/00 LEX nr 536882). W tym kontekście nie ma znaczenia, że pozwany prawidłowo wskazał siedzibę Sądu Apelacyjnego, jaką jest W., skoro nie zachował należytej staranności przy wskazaniu właściwego adresu tego Sądu (ulica i numer budynku), co umożliwiłoby prawidłowe doręczenie pisma i nadanie mu dalszego biegu. W rozpatrywanej sprawie do doręczenia Sądowi II instancji pisma uzupełniającego skargę kasacyjną wysłanego na wskazany przez pozwanego, lecz niewłaściwy adres doszło już po upływie określonego terminu do usunięcia braków skargi kasacyjnej, stąd orzeczenie Sądu Apelacyjnego jest zgodne z prawem.

Wbrew stanowisku pozwanego nie znajduje w rozpatrywanym przypadku zastosowania art. 130 § 1 zdanie 2 k.p.c. (falsa demonstratio non nocet), albowiem błędny adres sądu właściwego do odbioru pisma nie sposób uznać za oczywistą omyłkę nie stanowiącą przeszkody do nadania pismu procesowemu dalszego biegu. Oczywiście w rozumieniu tego przepisu są takie niedokładności, które mimo pewnych braków formalnych pozwalają na odczytanie rzeczywistych intencji strony i wywołanie właściwych, zamierzonych przez stronę, skutków pisma procesowego (np. nazwanie wniosku wszczynającego postępowanie nieprocesowe pozwem).

W tym stanie rzeczy zażalenie pozwanego podlegało oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ § 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. Sąd Najwyższy zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda, który złożył odpowiedź na zażalenie z wnioskiem o przyznanie kosztów postępowania zażaleniowego, kwotę 3600 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (art. 98 k.p.c. i art. 108 k.p.c. w związku z § 12 ust. 2 punkt 2 w związku z § 6 punkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności

radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. 163, poz. 1349 z późn. zm.).

db